

Redakteur - Besitzer W. Jurukoff. Varnaer Nachrichten Varna, den 24. Februar 1916. 5 Cent.

Лл. Балабановъ. София.

Впечатленията изъ Германия.

Провинциаленъ френски градъ подъ шлема на германцитѣ. Голѣма, дълбока, прочута буйна рѣка минава прѣзъ града и го дѣли на двѣ имена. Всички мостове сж разрушени отъ френцитѣ още прѣзъ августъ 1914 г., когато сж го напуснали. Нѣмцитѣ влѣзали невлѣзали построили си навсѣкждѣ удобни врѣмenni мостове. Градътъ ще да има около 20 хиляди души. Добръ е построенъ, заможенъ, има дори и паметници на странно прочути поети, на докове, на паднали младежи прѣзъ 1870 г. Въобще, патриотизмътъ е билъ на мода въ тоя градъ.

Името „нѣмецъ“ тукъ ще да се е произнасяло въ всѣко отношение, кат о най-силна клетва.

Много бихъ искалъ да кажа за града, за клѣтитѣ, за тѣхнитѣ орнаменти, вжтрѣ и вънъ — всичко издава едно странно смѣшение на старото съ новото, на вкусъ и отчаяна безвкусица, но за сега не бива, защото, за да ме повѣрватъ, трѣба да спомена имена, да опрѣдѣля по-точно мѣстата, датитѣ. Въ стаята, въ която живѣя, календаръ съ листа за откъсване отъ 1914 г. Последниятъ листъ 25 августъ 1914 г. Само слѣдъ 4-5 дена градътъ миналъ въ германски рѣцѣ. Тоя денъ сутринта, господарѣтѣ или господарката съ голѣми надежди и страхове въ душата е откъснала последния листъ отъ календаря. А топоветѣ, както сега ще да сж гърмѣли отъ всички страни.

Градътъ и всичко около мене и по улицитѣ ми напомня на Димотика прѣзъ 1913 год., мѣсецъ декември, и началото на януари. Въ Димотика гърцитѣ, еврейтѣ, турцитѣ бѣха си наложили черни капи вмѣсто фесове, безъ да ги принуждаватъ. И тукъ повечето отъ гражданитѣ сж сжщо такива черни платнени фесове безъ пискюли. Въроятно, тѣ сж навикнали. Офицери много — минаватъ заминаватъ съ своитѣ почти български шинели и почти български фуражки. Често, макаръ само за мигъ, струва ми се, че съмъ въ градъ, завладѣнъ отъ българска армия. Толкова всичко военно приличаше на българско. Но това е само впечатление на мига.

Опитахъ се да се запозная по-отблизо съ нѣкого отъ гражданитѣ. Учтиво, любезно, почтително, дори малко повече, отколкото би искалъ, почтително те посрѣщатъ, но... очи забилъ въ земята, мълчатъ. И кога заговорятъ, гласътъ имъ иде кат о по телефонъ.

Ще влѣзна въ нѣкой дюгянъ. Влѣзохъ, но прѣди да си опрѣдѣля какво ще купя.

—Какво обичате, господине, посрѣща ме една едра госпожа. Коситѣ ѝ бѣха увити около шията ѝ. Съ прѣстилка си бърше рѣцѣтѣ.

—Мастило.

—Трѣбва да отидете въ нѣкоя книжарница. Тукъ ние продаваме гвоздей, четки за дъски, свѣщи.

—Дайте ми двѣ свѣщи.

Оттамъ отидохъ въ книжарницата. Голѣма, широка, дълга, пълна съ жълти френски

романи. сж гжди облепена съ илюстровани карти. Книжарѣтѣ около 50 годишенъ човѣкъ съ черна платнена и плоска отгорѣ капа. Влизатъ и излизатъ германски офицери и войници. Азъ стоя, чакамъ да ме запитатъ какво искамъ. На улицата дечурлига пѣятъ нѣмска пѣсенъ „Die Washtam R h e i n — с ж ш о т ѣ ѝ пѣха турчетата въ Димотика „Шуми Марица“. Въ Белгия чухъ да пѣятъ по улицитѣ белгийска пѣсенъ „La liberte vete“ пакъ дѣца, но нѣкакъ си заучено. На друго мѣсто ще се спра върху това. Книжарѣтѣ все още се занимава само съ офицеритѣ и войницитѣ. Мене ме мисли за френецъ, мога да почакамъ. Азъ трѣбва да разглеждамъ книгитѣ, Омръзнаха ми жълтитѣ корици. Наблюдавамъ влизачитѣ и излизачи офицери и войници.

Нѣмскитѣ офицери сж неизмѣнима учтивостъ се кланятъ, сжщо и нѣмскитѣ солдати. Всичко е тѣй учтиво, и дори изглежда исмарладисано. Тоестъ—варвари ни викате, но ние сме вижте какъ. Книжарѣтѣ шашардисанъ, не знае нито кому по-напрѣдъ да услужи, нито кому по-напрѣдъ да се поклони. И само току клати глава и вика „merci“ и мюшеринѣтѣ отговарятъ „merci“. Щѣхъ да прѣхна да се смѣя.

Книжарѣтѣ току проточи мършавъ вратъ къмъ офицеритѣ, очилата му паднаха върху масата, шапката сжщо, лѣсна голата му глава. ... съвсѣмъ се побърка отъ учтивоститѣ и любезноститѣ.

— Господине, каза офицеринѣтъ на хубавъ френски езикъ, услугете по-напрѣдъ на войника, той е дошълъ прѣди менъ.

Излѣзоха си военитѣ.

— Моля Ви се, дайте ми едно шише мастило.

Видѣхъ, че ме взе за нѣмецъ, защото веднага взе сжщата стойка отъ прѣди половинъ минута.

Почнахъ да говоря кат о бърбича на моя не до тамъ опеченъ френски езикъ. Казахъ му, че съмъ българинъ, че съмъ учителъ, професоръ.

— C'est la meme chose — полу на себе си, полу на менъ, каза книжарѣтѣ, кат о, че бѣ прѣдгадилъ мисълта ми. Извинете, продължи по-високо, извинението, но азъ м р а з я всички учители и професори на свѣта, макаръ и да живѣя отъ тѣхъ. Ноздритѣ на острия му носъ се надуха. Жълтитѣ му жбѣи се заклатиха. Послѣ смѣхъ.

— Разбира се, господине, говоря за нашитѣ учители и професори.

— Защо да ги мразите? Нали тѣ учатъ дѣцата да обичатъ, да умратъ за Франция?

— Тѣ научава дѣцата ни да бждемъ два пѣти б и т и отъ нѣмцитѣ. И биха ни. И послѣ до свѣршека на свѣта пакъ ще учатъ дѣцата на дѣцата ни, че не сж ни били-ни пакъ ще декламиратъ за раванишъ.

Въ това врѣме влѣзна единъ германски войникъ. Книжарѣтѣ се посмути малко. Зарази и менъ съ своето неспокойствие.

Той забѣлѣжи това. И това го зближи съ менъ. Съ погледа си ми каза, ще продължимъ.

Германския войникъ учтиво поздрави и менъ и книжара. Запита на правиленъ, но грапавъ, дрезгавъ френски езикъ:

— Имате ли нѣкое издание въ оригиналъ, въ одитѣ на Пиндара? ... Отъ старогръцкия поетъ Пиндара ...

Книжарѣтѣ запна кат о старотеле. Нищо не разбра. Намѣсихъ се.

— Пиндаросъ, Пиндаръ, Пендеръ да си разбере каквото ще.

Пакъ току трепна книжарѣтѣ —ни двѣ, ни три, макаръ и менъ да не разбра. Само за да прѣкрати неловкото положение.

— Много съжелявамъ, Господине, за сега нѣмаме такава книга. Ако обичате да почакаете, да подира у други.

Тогава азъ се намѣсихъ по-рѣзко. Пиндаръ има, видяхъ го прѣди още да заговоря съ книжара, когато чакахъ да си излѣзатъ нѣмцитѣ. Нали съмъ класически филологъ — Пиндара ли нѣма да видя! Нали казватъ сравнителнитѣ критици, че той е между поетитѣ, кат о е Олимпъ между планинитѣ.

— Но вие го имате, азъ го видѣхъ. Обърнахъ се сетивъ къмъ солдата.

— Разбирате, той не ви разбра. Ето ви Пиндаръ. Извадихъ самъ книгата и я подадохъ на войника.

Френецътъ съ отворени уста, промъкна се между двѣтѣ маси, приближи се къмъ насъ, погледна оуденъ въ книгата, пѣкъ току извика:

— Ами, разбира се, разбира се, че има Пиндаръ. Асж ние тукъ отъ сто год. нищо друго не правимъ, освѣнъ Пиндаръ, Хораций, Вергилий, Цезаръ, Цицеронъ, Аристотель. ...

Просто прѣдизвикваше да му запуши човѣкъ устата съ ржка. Но войникътъ почва да се смѣе отъ сърдце.

Но книжарѣтѣ не спрѣ. Искаше безъ друго да ни докаже, че не е простъ. И задекламира една ода отъ Пиндара на грѣцки на единъ толкова тънѣкъ гласъ и съ такова звѣрско произношение. Слѣдъ малко той се обърна къмъ менъ, повече съ жестъ, отколкото съ думи.

— Вижъ му ума. Че сега ли се чете Пиндаръ!

А азъ се обърнахъ къмъ нѣмца.

— Направихте човѣка да полудѣе съ вашия Пиндаръ. Но не, малко и менъ. Азъ съмъ класически филологъ, професоръ по класическа поезия, чета всѣка год. за Пиндара, но не вѣрвамъ, че разбирамъ-искамъ да кажа т е к с т а, но само-мисля. Знаете отъ него по-мжно нѣма ни на стари, ни на нови езици. Кѣдъ сж слѣдвали? Класически филологъ ли сте?

Да, въ Лайпцигъ — слѣдвахъ слѣдвамъ, ще слѣдвамъ — обѣрне се м о м ѣ к а. Но азъ разбирахъ.

— Тогава ще знаете, Липсусъ чете почти всѣка година за Пиндара четири часа седмично, не свѣршва повече отъ една ода отъ стотина — двѣстѣ стиха, тѣй казваше често. стариятъ професоръ по Пиндара: „Щѣлъ повдигъ е да се разбере не само да се прѣведе

текста, обикновения текстъ на една стрѣфа отъ Пиндара“.

— Разбира се, каза войникътъ; и намъ той повтаряше това. И кат о искаше да прѣдстави точно Липсуса, дигна показалеца нагорѣ, погледна къмъ тавана и съ треперливъ дрезгавъ гласъ произнесе Липсусовитѣ думи.

Менъ ми бѣ милъ тоя споменъ. Но си помислихъ: прѣди 15 години, когато бѣхъ студентъ въ Лайпцигъ, все тоя прѣстъ при тия думи — и сега все сжщото.

Книжарѣтѣ се забавляваше или забавляваше котката, която бѣ сѣднала на една голѣма книга.

— Мжно е, каза войникътъ, но азъ искамъ да намѣря нѣкои тежки думи, за да го чета въ окопитѣ, знаете тамъ имаше много врѣме и електрическо освѣтление, повечето отъ насъ пишатъ писма, азъ нѣма кому да пиша, почти самъ съмъ на тоя свѣтъ и ще чета Пиндара, защото той казва най-врѣното за човѣка: „Кой е нѣщо? Кой не е нищо? Сѣнъ на сѣнка е човѣка“.

ZUR LAGE

Букарестер. Zeitungen erfahren aus sicherer Quelle, dass keine Offensive der Anglo-Franzosen in Saloniki gegen die Deutsch-Bulgaren zu erwarten sei. General Sarrail hätte früher gedacht, die Armee würde er verfügte, zurückzuziehen und sie durch die Ueberbleibsel des serbischen Heeres und italienischen Truppen zu ersetzen. Die Italiener hätten erklärt, dass sie überhaupt keine Soldaten am Balkan senden wollen und dass von den zurückgebliebenen serbischen Soldaten nichts zu hoffen sei.

General Sarrail hätte eine Unterstützung von 300 000 Mann verlangt und wurde ihm geantwortet, er könne auf keine Unterstützung rechnen.

Unter diesen Umständen ist ein weiteres Bleiben in Saloniki ein gefährliches Abenteuer. Nicht nur dass die Anglo-Franzosen gegen die Deutsch-Bulgaren nichts unternehmen können, sondern, falls die Deutsch-Bulgaren eine Offensive unternehmen, werden sich die Anglo-Franzosen nur wenige Tage in ihren Stellungen halten können.

Stockholmer Depeschen zufolge hätte die progressive Partei vor der russischen Duma sensationelle Entdeckungen über das Verbot des Alkoholgebräuches und die Alkoholsteuer gemacht. Man vermutet, dass Goremkin deshalb die Regierung verlassen hat.

Das schweizerische Kreditbüro hat berechnet, welche Summe jedem Untertan der kriegführenden Mächte der Kriegsteuer gemäss zukommt, sie sind folgende: England 786 Fr., Frankreich 708 Fr., Deutschland 437 Fr., Oesterreich 324 Fr., Ungarn 217 Fr. Was Russland, die Türkei und die anderen kleinen Staaten anbelangt, hat das Büro nicht die nötigen Auskünfte erhalten können.

„Daily Mail“ meldet aus Paris, dass nächste Woche die Generalsäbe der Enten-

temächte in Paris zusammenkommen und ein Programm für die bevorstehende Konferenz ausarbeiten wollen. An dieser Konferenz nehmen alle Minister der Entente teil.

Die künftigen Kriegstaten werden gemeinsam beraten und über alle interessierenden Fragen wird gemeinsam beschlossen werden.

Die schweizerische Tel. Agt. in Aitlen teilt mit: Die Regierungen der Entente verlangen von der griechischen Regierung eine Landung von serbischen Truppen und Flüchtlinge, im Hafen von Patros. Die griechische Regierung erährt, dass die Entente beabsichtigt, eine Armee von 6000 Mann auf der Insel Patros zu stellen.

Der Vierverband hofft sein Ziel durch Gunaris zu erreichen, der auf Patros als Abgeordneter gewählt ist.

Die Griechische Regierung kann diese Forderung nicht erfüllen, da durch die Landung von serbischen Soldaten, eine Demoralisierung der Einwohner von Patros vor auszusehen sei.

Eine Landung auf Patros würde keine Aenderung im Weltkriege bedeuten.

Der Führer der konservativen Partei in Rumänien, Herr Karp, wurde nach seiner Rückkehr aus Oesterreich-Ungarn nach Bukarest, von König Ferdinand in einer längeren Audienz empfangen. Karp schilderte die Eindrücke aus Oestereich-Ungarn und betonte, dass auch in der bevorstehenden Frühjahrs-Offensive ein Sieg der Zentralmächte mit Sicherheit zu erwarten ist.

Gleichzeitig erklärte Hr. Karp, dass das lange Zögern nur zum Schaden Rumäniens sei; Rumänien müsse sich, je eher desto besser, an die Zentralmächte anschliessen.

Im „Manchester Guardian“ bespricht Sir Arthur Evans die Geschichte Montenegros: Als der Aussenminister in das Abkommen über die Beteiligung Italiens am Kriege einwilligte, wurde ausgemacht, dass ausgedehnte Gebietsteile Oesterreich-Ungarns, die von Serben, Kroaten, Slovenen bewohnt sind, im Falle des Sieges der Entente Italien einverleibt werden. Die Preisgabe der nationalen Rechte der slavischen Bevölkerung machte den gemeinschaftlichen Feldzugsplan Italiens und Serbiens unmöglich; die österreichischen Slaven kämpften mit doppelter Wut an der Jsonze-Front gegen die Italiener namentlich die kroatischen Regimenter zeichneten sich aus. Italien verlangte, die französische Flotte solle nicht wieder

die österreichische Küste blockieren, da Italien diesen Kriegsschauplatz übernehmen. Die Folge war, dass die österr. U-Boote die Küste beherrschten, als für Montenegro der Augenblick kam. Die montenegrinische Armee musste ohne Nahrung, ohne Munition ihrem Schicksal überlassen werden.

Една Episode aus dem Schützengraben.

Oesterreichisch-ungarisches Kriegspressequartier. Der Sonderberichterstatter der „Schweizerischen Telegraphen-Information“ dröhelt: Ich sah einen langen Vorgraben, der das Schauspiel einer blutigen Episode war. Die russische Linie befindet sich hier in einer Entfernung von nur 100 Metern. Eine russische Abteilung in der Stärke eines Zuges sammelte sich in einem Laufgraben und zwar in dem oben erwähnten Vorgraben. Die Oesterreich-ungarischen Hochposten sahen sogar die Spitzen ihrer Bajonette blitzen. Die österreichischen Soldaten, die mit Handgranaten versehen waren, berieten unter Führung eines Gefreiten, eines Zigeuners, was da zu machen wäre. Die Distanz bis zum Vorgraben war fünfzig Meter. In einem anderen Abschnitt hörte ein Feldwebel namens Pattantius, wovon die Rede war. Im letzten Moment gesellte sich noch ein junger Kadett zu ihnen, dann ein Sprung über die Brustwehr, noch einige Sprünge bis in die Nähe des Vorgrabens und nacheinander flogen die Handgranaten zwischen die Russen. Ein fürchterliches Jammern folgte den Detonationen. Einige Schimpfworte, wenige Schlüsse, die Mannschaft aber war schon wieder in Sicherheit. Nur der Zigeuner war leicht verwundet.

Der Unglücksrabe.

Ein englischer Matrose wurde am 2. Februar in Liverpool verurteilt, weil er sich auf einem Transportdampfer der Admiralität, für den er angeworben war, nicht eingefunden hatte. Nach der „Times“ vom 13. Februar führte der Angeklagte zu seiner Entschuldigung an, dass die Matrosen gedroht hätten, ihn über Bord zu werfen, falls er sich je wieder auf einem Schiffe blicken liesse. Er hatte nämlich nacheinander auf der „Titanic“, der „Empress of Ireland“, der „Lusitania“, und auf der „Florizan“ und war beim Untergang aller dieser Schiffe dabei gewesen. Sein Bild mit der Geschichte seiner Abenteuer war durch den Kinetographen überall bekannt geworden.

Japan hebt die deutschen Patente nicht auf.

Wie die „Birshewija Wjedomosti“ vom 1. 2. nach einem Telegramm aus Tokio vom 31. 1. meldet, hat die japanische Regierung beschlossen, die Gültigkeit der deutschen und österreichischen Patente in Japan nicht aufzuheben, um nach dem Kriege das Entstehen von Schadenersatzprozessen zu vermeiden.

Die Leidenschaft der Mutter!

dies ist der Titel eines Kino-Sensationsdramas, welches mit grösstem Erfolg in Sofia projektiert worden ist. Der hiesige Wohltätigkeitsverein „Miloserdie“ veranstaltete diese Tage im Theater Rankoff ein Lichtspiel zu Gunsten des Altersheims; woselbst obengenanntes Drama vorgeführt wird.

Die Eintrittskarten sind in der Konditorei Marinoff zu haben. Die Varnaer Bürger werden Gelegenheit haben, dem Wohltätigkeitsverein „Miloserdie“ bei der Erhaltung des Altersheims zu unterstützen.

NACHRICHTEN

der Ereignisse vom 22. Februar.

Berlin, den 21. Februar 1916.

Die Berliner Zeitung am Mittag veröffentlicht eine Unterredung mit dem Flottenchef, der am Gefecht beteiligt gewesen ist. Die deutschen Torpedoboote, deren Mannschaften sich in aufopfernder Weise bemühten, von den Mannschaften der versenkten englischen Schiffe zu retten, was zu retten war.

Die Engländer konnten es nicht fassen, dass man sie nicht niedermachte, sondern vielmehr stundenlang an ihren Kameraden Wiederbelebungsversuche anstellte; immer wieder beteuerten sie, dass sie die „Baralong“ als nicht zur Marine gehörig zählten, und auch die Offiziere, legten Wert darauf, zu erzählen, dass der Baralong-Kommandant entlassen worden sei.

Berlin, den 21. Februar 1916.

Grosses Hauptquartier.

Westlicher Kriegsschauplatz:

Nördlich von Ypern wurde ein englischer Handgranatenangriff gegen unsere neue Stellung am Kanal abgewiesen. Südlich von Loos musste sich der Feind von unserer Trichterstellung zurückziehen. An der Strasse Lens-Arras griff er vergeblich an. Unsere Flugzeuggeschwader griffen mit vielfach beobachtetem guten Erfolge rückwärtige feindliche Anlagen an, unter anderem auch in Furnes, Poperinghe, Amiens und Luneville.

Oestlicher Kriegsschauplatz:

Vor Dünaburg scheiterten russische Angriffe; kleinere feindliche Vorstöße wurden auch an anderen Stellen der Front zurückgeschlagen.

Lugano, den 21. Febr. 1916.

Italienische Zeitungen veröffentlichten, dass die serbischen Soldaten und Flüchtlinge in Saloniki, sehr unter Hunger und schlechter Verpflegung leiden. Die Anglo-Franzosen werden als Feinde von den Serben betrachtet. Es bestanden auch bedeutende Uneinigkeiten und kleine Angriffe der serbischen Flüchtlinge gegen ihre treuen Verbündete.

Athen, den 21. Febr. 1916.

Die Lage der Italiener in Valona wird als sehr kritisch von den hiesigen Zeitungen angesehen. Alle sind der Meinung, dass eine regelmässige Verteidigung Valonas unmöglich ist.

Athen, den 21. Februar 1916.

An der Seite der Oesterreich-Bulgarischen Truppen in Albanien, die gegen Valona gehen, kämpft auch eine Gruppe Albanier. Die Gruppe zählt 50.000 Mann, die von den Oesterreich-Bulgarischen Truppen organisiert und bewaffnet worden sind.

Wien, den 21. Februar 1916.

Eine albanische Abteilung unter unserem Kommando, von österreichischen Truppen unterstützt, hat Kavaja besetzt. Die Be-

satzung die aus Söldnern Essad Paschas bestand, hat sich kaum auf ein Schiff retten können.

Eines unserer U-Boote hat vor Durazzo ein gekankertes französisches Schiff torpediert welches darauf strandete.

Bukarest, den 22. Febr. 1916.

In hiesigen politischen Kreisen herrscht grosse Spannung in bezug auf Rumäniens Haltung gegenüber der grossen russischen Offensive, welche im März oder April zu erwarten ist.

Es ist vor auszusehen, dass die Bukowina das Ziel der neuen russischen Unternehmung sein wird.

Die russische Regierung sucht sich vorher noch mit Rumänien zu verständigen, indem sie verschiedene Versprechungen machte.

Die russischen Vorschläge enthalten unter anderem Konzessionen für Rumänien in Transylvanien. Im Falle dass Rumänien Russland bei der bevorstehenden Offensive unterstützt verspricht die russische Regierung den Südtail der Bukowina. Russland verlangte auch die Erlaubnis Truppen und Kriegsmaterial durch Rumänien führen zu dürfen, namentlich in dem Gebiete von Darokoje, um den Feind in der Flanke fassen zu können. Bratiano erklärte hier auch, dass Rumänien die Neutralität bewahren werde; die rumänische Regierung werde sich jedem Versuche, von Seiten seiner Nachbarn, seine Neutralität zu verletzen, mit bewaffneter Macht entgegenstellen.

Lugano, den 22. Febr. 1916.

Die Zeitungen melden uns, dass Durazzo in kurzer Zeit fallen werde. Die österreich-ungarischen Truppen stehen schon vor den Toren der Stadt. Italienische Dampfer liegen im Hafen von Durazzo bereit, um die italienischen Truppen nach Korfu zu bringen.

Разни телеграми.

БЕРЛИНЪ, 8 февруарий.

Прѣдъ кореспондента на берлинския в-къ „Анъ Миталъ“ Единъ наблюдателъ, който е попадналъ при До-гербанкъ, което стана на 6 т. м. е направилъ слѣдното изявление: успѣшното торпидиране английскитъ крайцери въ сражението което стана между нашитъ и английскитъ крайцери, единствено, за да излъзатъ нашитъ крайцери съ успѣхъ въ това сражение. Се дължи изключително на рѣшителността на началника на това морско отделение, което се съставляваше отъ крайцери.

Нашитъ крайцери сж успѣли съ бързъ и рѣшителенъ походъ да на-каратъ да прѣстанатъ неприятелскитъ крайцери въ разни посоки и прѣслѣдватъ избранитъ си жертви. Сражението се води около 50

минути, слѣдъ което под-водната лодка успя да торпидира английския крайцеръ. Вториятъ английски крайцеръ отоглѣйки бързо се спаси съ лѣка поврѣда, но слѣдъ това и той засѣдналъ близо до брега. Нашитъ крайцери слѣдъ това прѣбѣгнаха до спасяване частъ на екипажа отъ потъналиа английски крайцеръ.

Отъ спасенитъ матрози разправятъ, че въ крайцера както и въ другитъ, които се спасили крайцери имало повече войски, които се принадеждатъ къмъ флотата.

ВИЕНА, 8 фев. Малки войскови руски части прѣдприеха атака прѣдъ Дюнабургъ но бидоха отблъснати отъ нашитъ прѣдни части съ голѣми затуби за тѣхъ.

БУНУРЕЩЪ, 7 февруари. Съобщаватъ отъ Кюстенджа, че една руска ескадра въ съставъ отъ 8 единици се крайсирала по ромънския брегъ, слѣдъ което се отпавила за турскитъ брегъ. Отъ тая ескадра сж издигналъ на два пѣти хидропланъ, който не се е отдалечавалъ много отъ ескадрата.

ЦАРИГРАДЪ, 8 фев. Нѣколко неприятелски военни единици на 5 и 6 т. г. се явиха прѣдъ устието на Дарданелитъ. Въ началото тѣ показаха видъ, че иматъ разузнавателна служба, но слѣдъ нѣколко часа, тѣ почнаха да обстрѣлватъ нашитъ батареи. Нашитъ батареи нговориха съ ефикасенъ огънь и заставиха неприятелскитъ единици да се отдалечатъ на вътрѣ въ морето. На 15 т. г. единъ неприятелски хидропланъ хвърли гранати надъ Мудросъ. Въ единъ транспортенъ паракходъ, който бѣ засѣгнатъ отъ тия гранати избухна пожаръ. По балканския фронтъ нѣма ищо за отбѣлзване.

Западень фронтъ.

БЕРЛИНЪ, 8 февр. Германската главна квартира съобщава: Севѣрно отъ Ипернъ англичанитъ прѣдприеха атака съ едно отделение въоръжено съ ржнимъ бомби, срѣщу нашитъ укрѣпени позиции въ тѣснината на канала. На югъ отъ Лосъ неприятеля се помъжи да и повърне обратно изгубенитъ окопи въ сражението на 6 т. г. прѣзъ-нощта. Неприятеля прѣдприе една атака около Ленсъ-Арасъ, но биде отблъсната съ голѣми загуби. Наше аеропланно отделение се издигна надъ Фурне, Понеринге, Амнесъ и Люневилъ макаръ и отъ голѣмо високо разстояние сж забѣлѣзвали слѣдъ хвърленитъ бомби добрия резултатъ. На нѣкои мѣста сж забѣлѣзвали избухналъ пожаръ.

СОФИЯ, 8 фев. Въ тукашнитъ политически кръгове сериозно циркулиратъ слухове, че отиването на Карпъ въ Виена е въ свръзка съ присѣтствието и на българския прѣзидентъ м-ръ Радославовъ въ Виена. При все това се говори, че споразумението между България

и Ромъния е постигнато. Такава е била мисията на Карпъ, който се намираще въ Виена при прѣбиваването на м-ръ Радославовъ. Тукъ се очаква съ напрегнато внимание завръщането на прѣзидента, който ще направи своето експозе върху положението въ което днесъ се намира България, и отношенията ни съ централнитъ държави.

Мѣстна хроника

ОКРЪЖНИИЯТЪ ни управителъ Д-ръ Н. Боевъ, е награденъ отъ Н. И. Величество турскиятъ Султанъ Мехмедъ V, съ ордена Миджидие III степенъ.

Тая награда е въ слѣдствие прѣставянето на окръжниятъ управителъ, отъ външното наше министерство срѣщу една заслуга, която бѣ отъ голѣма важностъ за България и Турция, за което г-нъ управителя е направилъ всинки усилия, за да даде точни свѣдения по единъ въпросъ, което е отъ голѣмо значение, както казахме по горѣ за България и Турция.

СТРАСТЪТА НА МАЙКАТА силно сензационна драма, която се игра съ голѣмъ успѣхъ въ София, по молбата на благотворителното дружество „Милосердие“ ще се даде тия дни въ театръ К. Ранковъ за въ полза на „старопиталището“.

Билетитъ ще се продаватъ въ сладкарница Ив. Мариновъ. Варненскитъ граждани ще иматъ възможностъ да помогнатъ на благотворителното д-во „Милосердие“, което въ тия тежки за страната врѣмена, не прѣстава да работи за облъкчение страданията на нещастнитъ старци.

Д-во МИЛОСЕРДИЕ.

Пожертвования

за Червенъ кръстъ, Варн. клонъ:

Българското Д-во Червенъ Кръстъ, Варненски клонъ, изказва благодарностъ на слѣдующитъ Господи, Госпожици и Господи, за щедритъ имъ пожертвования за раненитъ и болни войници.

К. 1 кърпа за лице. К. Парашкевонъ 2 кърпи за носъ. Сл. Петрова 1 кърпа за носъ. П. Доросиева 1 лв. Ст. Андрѣва 1 лв. Е. Тересиянъ 1 лв. В. Петрова 1 кърпа за лице. А. Андрѣва 1 кърпа за лице. Н. Вартавъ 0-20 лв. И. х. Дачевъ 2 кърпи за лице. Р. Даскалова 1 лв. П. Тодорова 1 ч. чорапи. Кулева 1 лв. Иванова 3 лв. М. Аврамова 20 лв. М. Тодорова 1 ч. чорапи. М. Дюлгеровъ 1 риза 1 б. гащи, 1 ч. чорапи и 1 фланела. М. Тачева 1 кърпа за лице и 1 лв. М. Томова 1 кърпа за лице. Райтеръ 5 лв. Димитровъ (учителъ) 5 лв. Димитрова 5 лв. С. Елена 2 м. домашенъ платъ. Драсова 3 лв. В. Папо 1 лв. Мухлевъ 1 лв. Филева 2 лв. Добрева 1 лв. Стойчева 5 лв. Коларова 1 лв. Д-ръ Мирска 10 лв. Квартирникова 10 лв. Змиарова 2 лв. Ставридисъ 2 лв. Гжбарева 2 лв. Сл. Д. Христова 1 ч. б. гащи, 1 ч. чорапи и 4 кърпи за лице. И. Филипова 1 кърпа за лице. Н. Цвѣткова 0-40 лв. Б. Кокашвели 5 лв. Цанкова 1 риза, 1 б. гащи и 1 ч. чорапи. Атанасова 1 лв. Ханджиева 3 кърпи за лице. М. Иванова 10 лв. Попова 1 лв. М. Младенова 2 лв. Раѣва 1 ч. чорапи. Абаджиева 10 лв. Я. Григоровъ 5 лв. Ставрева 3 м. американъ. В. Панаѣтова 2 б. гащи и 3 кър. Ан. Желъзкова 5 л. Свобода 1 фланела. Даверова 5 лв. Мизрахи 3 лв. Бл. Леви 2 лв. Рига 1 лв. М. Паничерска 2 фланели и 6 ч. чорапи. М. Попова 2 ризи и 2 ч. чорапи. Ангелова 5 лева.